

אימהות

ענק התענוגות

הפאנט הבא הוא מאוד לא-חינוכי אבל, לעומת זאת, מעשי ונהדר. כל מה שצריך בכדי להוריד מעל ראשך את הזבובים החופשיים - אללי כבר חודש - הם מחבת טפולן בגודל בינוני, כוס סוכר, נייר כסף (יריעה בגודל של בערך 30 על 25 ס"מ לכל "ענק" כזה) ומקל ארטיק מעץ, לא מפלסטיק.

שופכים את כוס-הסוכר למחבת טפולן בינונית. לא מוסיפים שום מים, מיץ לימון או משהו. כלום. נותנים לסוכר להתקין עצמו בשקט, בלהבה בינונית. עובדים עם כף עץ שטוחה, מערבבים מדי פעם. אם מרגישים שהסוכר "מריח" חם מדי, מסירים אותו מהאש לדקה, מערבבים, ואז מחזירים שוב לאש קטנה, כדי שלא יישרף וייהפך מר. לעיתים נוצרים גושי-סוכר לא-נמסים תוך כדי תהליך העירבוב. מערבבים עוד קצת מחוץ ללהבה, וגם גבשושיות אלו נמסות לבסוף. מערבבים מעל האש ומחוצה לה, לפי הרגש, ובלבד שהסוכר לא יישרף מדי. הידע בוא עם הנסיון.

הסוכר יריח שרוף, אבל אם לא ייהפך לחום-חום כזה, זה בסדר. לקטנים מותר להסתכל רק מטוח-ביטחון של שני מטר. העסק הזה שורף כמו ברזל מלובן.

כעת פורשים על השיש הרטוב את נייר הכסף (לא לקמץ עליו, אחרת העסק נידבק). בעדינות שופכים בצורה "ארוכה" ומופשטת את חצי הסירופ, כך שימלא ככל האפשר שטח, מבלי לגזול, ומבלי להיות דק מדי. עובדים עם מחבת מוחזקת ביד שמאל, קרוב לפני הנייר, בצורה אלכסונית, עם שפיכות "שטוחות" כאלה.

כעת, ביד ימין מניחים את מקל העץ, בחישוב מראש שרק שליש המקל יבצבץ מן הענק הזה. עובדים מהר, ושופכים את שארית הסירופ על המקל לעיבוי המקום שבו הוא נמצא. מערימים קצת סירופ, שנלקח מהסביבה, לחיזוקו.

זהו. אחרי רבע שעה ניתן לקלף בעדינות את נייר הכסף, ולתת את אוזן הפיל הזו לטרדן הקטן - אשר מיד ישעש החוצה.



איך להרוויח חצי שעה שקט

לשכונה, הרוס את החברה. האגו שלו יתפח בשני קילו, והטיראון המאושר ימשול ביד רמה חצי שעה בלתי-נשכחת. שבה הוא בלבד יקבע מי זכאי ל"לק", ומי ינולו לו העיניים בתשוקה מטורפת - ולא יקבל.

אגב, יש לערוך חווה מראש - אחרי העסק הזה לא רק לצחצח שיניים, אלא גם לשטוף אותם עם צינור מכבי-אש.

בריאות

ETCHING

שיחזור פינות-שן

שבורות בלא כתרים

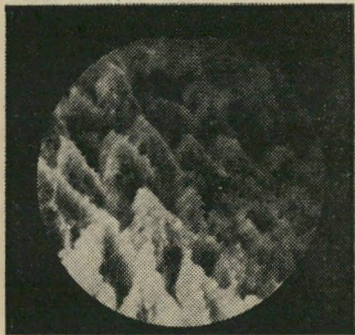
האם העיבריה, המצליחה להנחית את צאצאיה לחופי הבגרות, מבלי שיאבדו בדרך איזו פינה אחת או שתיים של שיניים קידמיות, כימעט ואיננה בנמצא.

השדים הקטנים מפתחים להם מגיל רך מינהגים משוגים, כמו הנחתת האבטיח על פינות רהיטים, התעופפות מעץ לעץ עם נחיתה שטוחה באמצע על המידרחה - וכמובן, פיצוץ שיניים בילתי-נמנע - תוך כדי כל הפעילויות הנ"ל. הקטנציק יכול, ברוב המיקרים, להגיע עד ויקנה ושיבה עם שן כן שן לא - אבל האמא שלו, לא. אילכך, הולכים אל רופא השיניים, המרכיב לינוקא כתר אדיר, וי-הורס לו בכך את השן סופית.

חלבתי ככל יכולתי את ד"ר זאב בן אור.



לפני אחרי



פני השן במיקרוסקופ אלקטרוני

מורה באוניברסיטה, והרי המימצאים: למי שעוד לא יודע, אין צורך בכתר בכדי לתקן שן. טכניקה חדשה ביותר, המופעלת בעזרת חומרים מורכבים, המופיעים תחת שמות מיסחריים כמו קונסייז או לסטודנט, פתרה את העניין. המדובר בחומרים אק-ריליים, ממולאים במיליוני חלקיקים קר-מיים (מלשון קרמיקה) הנותנים את הנזק הרצוי המדויק, ואת הקשיות, חומרים אלה, מוקשים עליידי מאיצים, דוגמת עיקרון דבק האפוקסי.

צורת הדבקת כל העסק לשן השבורה פשוטה בתכלית: צורבים ומחפסים רק את קטע האמייל של השבר, בעזרת חומצה מסויימת. האמייל מצידו הופך נקובי ל-אללה (ראה תצלום-תקריב במיקרוסקופ אלקטרוני) החומר הפלסטי נמרח, מטיחה, ונכנס לנקוביות המיקרוסקופיות. שם הוא נקבע באופן הרמטי, במיליוני משושים הנתפסים פיסית בוגוגית השן. רופא השיניים מגלף יפה את העודפים, נותן דרוך ליצרים פיסוליים, ולוקח כארבע מאות ל"י בלבד, אם הוא הגון.

שלא כמו בניתוח פלסטי באף, אין צורך לחכות כמה שנים כדי להתאים את גודל השן, כיוון ששיני הבשר צומחות לגודלן הטיבעי מההחלה. אגב, העסק הזה לא נדבק לדנטין, אלא רק לאמאיל השן.

זהו. הבובציק חוזר הביתה כמו חדש. שמים אותו תחת הלמפה, עם פה פנור במשך שעה - להקביל את זרם הפמיליה הבלתי-נגמרת, הבאה דחוף מכל קצות העיר, להזין ענייהם בפלא.

פינת המדליות

איך מונקים חלונות בספייד פראי

נוצצים, ללא "פסימים", עולמי. פשוט עולמי.

וכך מנקים חלונות בספייד אימים: ממל-אים מברז האמבטיה (מתמלא הרבה יותר מהר) סיר בינוני עם מים בלבד. ניגשים לחלון ומתחילים לשפשף מצידו הפנימי, בעזרת המטלית המורטבת, והסחוסה. מתחילים בצד הפנימי, כיוון שבדרך כלל הוא הפחות מזהם, והמים נשארים צלולים עדיין. לוקחים את מגב-הגומי, ומנגבים "פס" לרוחב החלון מקצה עד קצה. הלחיצה צריכה להיות רפה, לא חזקה מדי, וי-אחידה.

כעת מתחיל כל הקונץ. בי-עזרת המגבת המוחזקת ביד שמאל, מייב-שים את שפת-הגומי של המגב בלחיצה אחת בריאה לכל אורך המגב, עם האצבע והאגודל. זה פשוט-פשוט. יד ימין עובדת עם המגב, ויד שמאל מקפידה לנגב אחרי כל "פס".

את הפס השני מקפידים להתחיל בערך בתוך השלישי האחרון של הפס הקודם, להבטחת עבודה נוצצת, ומניעת "פסי-מים". תוך כמה פסים רוכשים מיומנות על הכפאק, והעבודה מתקדמת בקצב הי-סילון, ללא שום שיפשושים.

לעיתים פרש חרקים יבש "נמרח". בי-מיקרה זה משפשפים במטלית הסחוסה את המקום, ומנגבים מחדש את הקטע במגב. חשוב לנגב את המגב היטב אחרי כל "פס".

זה הסוד. במידה ועובדים עם הרבה מים, קורה לעיתים שהם ניקווים במיסגרת החלון. כל החלון נקי, אבל שלי המיסגרת מטפטפים, ובכך, לא לגעת. כאשר הכל מתייבש, לוקחים פיסת נייר-עיתון, ומנגבים-מספוגים בקו אחד את שולי ריבוע המיסגרת.

זהירות! אם לא מחכים לייבוש מוח-לט, ומתחילים בכל זאת לנגב, נוצרות מריחות נוראיות.

ויטרינות ענקיות מנקים באותה שיטה אלא שעובדים מימין לשמאל עד המחצית, משמאל לימין עד המחצית, ואחר, את אזור המיפגש האמצעי המלוכלך "מוחקים" בפס אחד, מלמעלה למטה. זהו רבותי. בילוי נעים.

שר הפליט, ברגע נדיב נמהר אחד, שבאחת השבתות הוא ינקה את החלונות. "זה שום דבר, זה ציץ-צץ", הוסיף בקול קטן קטן לעידוד עצמי, כאשר ניצני-השואה פרצו לתודעתו.

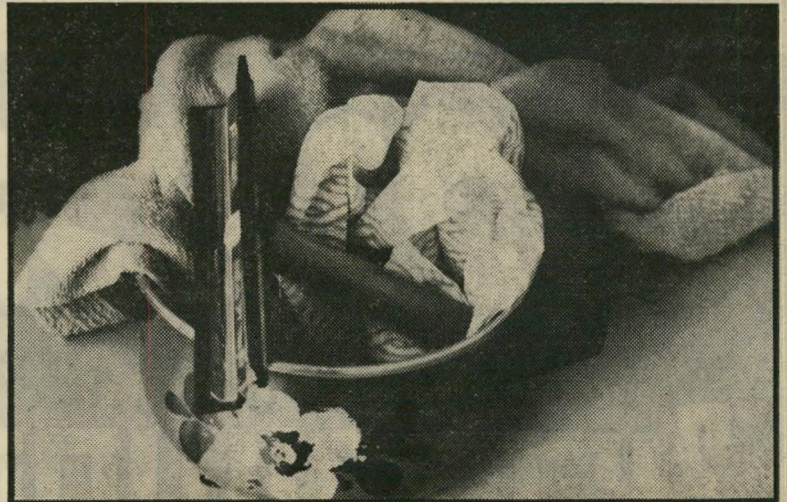
יום אחד, כמו נפש משוחררת אמיתית - המתיימרת בעיני עצמה לארח רק חבר - רים שהיא רוצה בהם - נאלצתי לארח על-כרחי את הקלאפסה הכי גדולה במיזרח התיכון, שנאתי את עצמי על הפאניקה. אך עוד יותר שנאתי לספק לה חומר בומבה כזו.

אלוהים הטוב בכל זאת אהב אותי. אותו אלהים, שלא ברא עדיין את העוורת בשבילי, הוא-הוא זה שהזכיר לי בזמן שיטת-עבודה עולמית, שיטה אשר במהלכה המהיר - כאשר אהבה נפשי - לא נאלצתי לשפשף עם ניירות, תרסיסים וי-אמות. חומרי-העבודה היו מטלית נייר-פלסט דקיקה, שטה בתוך סיר-מים, מגבת סופגת, ומגב גומי אחד. החלונות התקבלו

הריני לבשר כי שוב אפשר לראות את העולם דרך חלונותינו - מבלי שערפל רך ורומנטי, בן שמונה מאות שכבות טינות, יכסה את הנוף. ניתן לראות הכל בפוקוס, ברור, צלול, נקי. עוצמת החוויה מהממת. מרחבים לא-נודעו נולדו לנו פיתאום. את יוסקלה בכלל, אין להתיק מהזוכיות. הוא עובר שם חוויות קיומיות אדירות. "תארי לך", הוא אומר לי, כשאני מתפעלת איתו ביחד, "זה כמו לישבת מול בטון, ופיתאום הוא שקוף!!!"

הבטון שלי יכול, מצידו, לא להיות שקוף עוד מאתיים שנה-איר-עד-בוא-הגש-מים, כמקובל, כיוון שאם היתה מלאכה מנוזת בעיני - היתה זו מלאכת ניקוי החלונות. מין דבר המתלכלך בקצב כה פורע, וניקויו גוזל אנרגיה כה רבה - פשוט לא מוסרי בעיני. התרומה הצנועה שלי למוסריות העולם תמיד היתה לא ל-שתף פעולה.

בעלי המתוק השמיט את הקרקע תחת כל אפשרות פציית-פה בנידון מצידו, כ-א



נולדים מרחבים לא נודעו